

Laiks mosties!

11 To darait, saprazdami šo laiku, ka jums pienākusi stunda celties no miega.

Jo tagad mūsu pestīšana ir tuvāk nekā toreiz, kad kļuvām ticīgi.

12 Nakts drīz būs pagājusi, diena ir tuvu: tāpēc noliksim tumsības darbus un tērpsimies gaismas bruņās.

13 Dzīvosim cienīgi, kā diena to prasa, nevis dzīrēs un skurbumā, izvirtībā un izlaidībā, ķildās un naidā,

14 bet lai jūsu bruņas ir Kungs Jēzus Kristus, un nelutiniet miesu, lai nekristu kārībās.

Rom. 13,11-14

Mīļā draudze!

Šodien mēs svinam 1. Adventu, sākās jauns baznīcas gads. Kā katrā jaunā sākumā ir labi pārdomāt, kur mēs atrodamies un uz kuriem mēs gribam doties, kas ir tas mērķis, ko vēlamies sasniegt. Sākam ar pirmo, apzināties savu stāvokli.

- Pēdējā laikā kino un teātrī var redzēt filmas un izrādes, kas atspoguļo mūsu dzīvi. Nupat Kaspars Gods saņēma “Spēlmaņu nakts” balvu par Harija lomu Liepājas teātra izrādē “Hanana”. Viņš pats skaidro, kāpēc viņa attēlotais cilvēks visu laiku klusē: “Nospriedu, ka būtībā tā ir sieviešu pasaule, matriarhāts. Ja viņa, Ausma, to grib, lai arī domā un dara. Es mierīgi veģetēju blakus. Ja viņa aplaužas, tad aplaužas, no manis nekas nav atkarīgs. Tā ir tāda dzenbudisma pozīcija. Laukos ir daudz tādu vecu vīru, kas dienā tiešām pasaka kādus piecus teikumus, un tiem ar to pilnīgi pietiek.”
- Cits piemērs – Andra Gaujas filma “Ģimenes lietas”. Filmas centrā ir jauna sieviete Zanda, kura cenšas izdzīvot ar saviem diviem bērniem dieva aizmirstā Kurzemes ciematā. Viņas bērnu tēvs ir viņas brālis, kurš izcieš gadu cietumsoda par veciem grēkiem. Filma seko Zandas dzīvei vairāk nekā viena gada garumā; šajā laikā viņa cenšas tikt galā ar nabadzību un ciema dzērāju mīlas apliecinājumiem. Lielākā daļa filmā redzamo cilvēku ir vai nu piedzērušies, vai nu pārdzērušies.
- Vēl viens piemērs – filma Kaspara Gobas filma *homo.lv*, kas seko līdz notikumiem ap praidiem. Filma parāda, cik grūti ir izveidot dialogu starp abām karojošajām pusēm. Katra puse ir savos ierakumos, un nespēj viens otru ne saprast, ne pieņemt – tikai apmētā viens otru ar dubļiem un aizspriedumiem. Režisors uzskata, ka tas ir simptomātiski tam, kā mēs Latvijā viens ar otru komunicējam.

Man liekas, ka mums ir jāieklausās šajos māksliniekos. Tie mums parāda to, ko mēs paši nevēlamies redzēt, ko mēs izslēdzam no sava redzes loka tāpēc, ka paši no tā baidāmies. Bet viņu rādītais ir realitāte daudziem cilvēkiem, un tā skar mūs visus, vai esam pilsētā, vai laukos. Mēs dzīvojam vienā sabiedrībā, un nav iespējams pilnībā norobežoties, uzcelt augstu žogu un izlikties, ka *tas uz mani neattiecas*.

Es uzskatu, ka kopīgais šīm filmām un izrādēm ir iegrimšana bezcerībā, ka nevar vairs saskatīt nākotni sev, patiesām attiecībām, dzīvei ar skaidru prātu un sirdi. Veidojas klusēšanas kultūra. Vai nu bļauj, vai klusē. Nav citas iespējas. Tu esi savā krātinā un netiec no tā ārā. Arī mūsos, kas to visu vērojam, ienāk šī bezcerība kā tāda maiga inde. Tas sākas jau ar to, ka mēs novēršamies no cilvēkiem, kas iekšēji sabruk, un ārēji kļūst nevaldāmi, skaļi, nesavākti. Tie nav tikai dzērāji, tie ir arī psihiski slimi cilvēki, hiperaktīvi bērni, un citi. Viņi paliek vieni, un mēs viņus pametam.

Kāds sakars tam ar Adventa laiku? Kā jūs domājat?

Sākumā uzdevu jautājumu, kur mēs atrodamies un uz kurieni ejam. Par pašreizējo stāvokli mūsu sabiedrībā es runāju, bet kā ir ar mērķi, uz kurieni mēs tiecamies? Mēs sakām, ka gaidām Kristu, ka gatavojamies Ziemassvētkiem. Tagad mēs visi kļūsim labāki, nodarbosimies ar labdarību, aizdedzināsim svečīti un radīsim pasauli, kur valda miers un satiecība. Tas ir jauki, bet es tam īsti neticu.

Man tas drīzāk liekas kā tāds mēģinājums uzcelt skaistu fasādi ārēji sabrukušai mājai, bet pamati, jumts, sienas tas viss turpina brukt. Tā ir kārtējā ilūzija, skaists sapnis, kas ātri vien atdursies pret dzīves īstenību, pret nabadzību, cīņu par izdzīvošanu, cietsirdību, birokrātiju, slinkumu, vienaldzību utt. Jautājums ir, kā mēs ar visu to varam tikt galā? Kā varam ķerties nevis pie kosmētiskā, bet pie kapitālā remonta, kur mainās lietas pēc būtības, mūsos pašos un sabiedrībā kopumā?

Sapnis par komunismu ir izsapņots, kapitālisms kalpo vienīgi dažiem izredzētajiem, bet, tā vien liekas, arī tas iet “uz grunti”. Kas tad vēl paliek, uz ko mēs varam cerēt? Mēs, kas saucam sevi par kristiešiem, jau divus tūkstošus gadu gaidām uz Kristus otrreizējo atnākšanu, bet Viņš nenāk un nenāk. Kļūst tikai aizvien trakāk, un mūsu cerība tā lēnām vienkārši izgaist, zaudē spēku ietekmēt mūsu dzīvi.

Ja visa mūsu cerība balstītos vienīgi nākotnes notikumos, tad tiešām būtu ļoti drūmi. Paldies, Dievam, ka tā tas nav. Mums ir jāsaprot, ka tas, kas būs, ir cieši saistīts ar to, ko Dievs jau ir mūsu labā darījis un ko Viņš dara mūsu dzīvē arī šodien. Mūsu cerība balstās uz Jēzu Kristu, kas ir devis Savu liecību par Dieva valstību, kas par mums ir cietis, miris un augšāmcēlies, kas arī pašlaik ir ar mums mūsu ciešanās un grūtībās, kas nevienu brīdi mūs neatstāj.

Šodienas tekstā apustulis Pāvils lieto daudz līdzību, lai aprakstītu šo garīgo realitāti, ko ienes Jēzus mūsu dzīvē. Viņš saka, ka ir “*pienākusi stunda celties no miega, Nakts drīz būs pagājusi, diena ir tuvu: tāpēc noliksim tumsības darbus un tērpsimies gaismas bruņās, lai jūsu bruņas ir Kungs Jēzus Kristus.*” Nakts un diena, tumsība un gaisma, bruņas, drēbes, kuras mēs uzvelkam. Pāvils šeit lieto jēdzienus, ar ko mēs aprakstām savu ikdienas dzīvi, kad no rīta pieceļamies, lai uzsāktu jaunu dienu. Mūsu ikdiena kļūst par ceļa rādītāju kaut kam lielākam, apslēptam, nozīmīgākam. Mēs esam garīgas būtnes, nevis vienkārši pakļauti savas miesas vajadzībām.

Mums ne pēc kā nav jādzenas, vai jācenšas kaut ko īstenot, - Kristus gaisma jau spīd mūsu dzīvē. Viņa ciešanas un Viņa nāve pie krusta mums atklāj pavisam citu iespēju skatīties uz sevi, uz ļaunumu un uz Dieva klātbūtni. Viņa gaismā tas, kas cieš, nav Dieva atstāts un pamests, bet, tieši pretēji, Dievs šeit ir klātesošs. Viņš nes to ļaunumu, kas mūs sašķeļ un kas sagrauj mūsu kopību ar Viņu un ar saviem līdzcilvēkiem. Viņš mūs ir ietērpis cerības gaismā tad, kad mēs tikām kristīti un kad saņēmām Viņa apsolījumu, ka esam vienoti ar Viņu.

Tikai arī mums var gadīties, ka nogurstam, ka aizmirstam to avotu, no kura varam smelties jaunu spēku. Tāpēc Pāvils saka, ka ir laiks pienācis, celties no miega. Pāvils sasaista Kristus atnākšanu ar mīlestību pret savu tuvāko. Tur, kur mēs mīlam, kur mēs dāvinām gaismu saviem līdzcilvēkiem, tur Kristus ir pavisam tuvu. Pirmās Jēzus augšāmcelšanās liecinieces bija tās sievas pie kapa, kas bija kopā ar Viņu Viņa ciešanās un kas nepārstāja Viņu mīlēt arī pēc Viņa nāves. Tā ir mīlestība, kas mūs vieno savā starpā un kas veido saiti ar Kristu, kas bija, ir un būs.

Mūsu ikdiena var kļūt par līdzību šai Kristus mīlestībai. Ja paši uzticamies Viņa klātbūtnei, piedošanai un gādībai, mūsu dzīve kļūst par liecību saviem līdzcilvēkiem. Viņa gaisma spīd caur mums. Ir tik daudzi, kas dzīvo garīgā tumsā, kas ilgojās pēc šīs vēsts, bet nezina, kur to sadzirdēt. Tas ir mūsu dzīves uzdevums, būt par Kristus lieciniekiem, neļauties vispārējai bezcerībai, bet apzināties to spēku, kas mūs tur. Lai Jums un citiem šis Adventa laiks būtu par svētību. Āmen!